

Setmana Santa ACO (14/04/2017). El Consell i les 3 Veritats de Cardijn

Una primera cosa que vull dir que, amb aquesta aportació i aprofitant que és Setmana Santa, voldria ajudar a mirar-nos nosaltres, com a militants obrers i cristians que formem part de l'ACO d'avui, i també a mirar la realitat del nostre món d'actual, i fer-ho des de la Pregària i la Contemplació del Misteri i el Fonament de la nostra Fe com a cristians, que és la Vida, Mort i Resurrecció de Jesús.

Aquesta tarda contemplarem la Creu de Jesús, i en ella, escoltarem i farem nostres els crits dels crucificats d'arreu del món. I demà, cantarem la Victòria de Jesús sobre el Mal i la Mort, i gràcies a Ell també la nostra. Tant de bo que, tal com diu el Programa, aquesta Trobada de Setmana Santa, *“tingui els aires d'una Pasqua esperançada, uns moments de renovació i de transformació interior”*.

Una prèvia

Segurament que la proximitat del Consell ha pesat a l'hora de preparar aquesta Trobada de Setmana Santa, i suposo que és per això que se'm va demanar parlar de les famoses 3 Veritats de Cardijn. I que, com ACO, hem fet o podem fer nostres. Veritats que estan molt relacionades amb el que diu el Document preparatori del Consell: *“Treballarem els trets fonamentals de la nostra identitat com ACO”*. Una identitat que prové de la JOC. Les seves arrels són també les nostres. Podem dir que som fills seus. La seva Espiritualitat de fons, la seva organització i els seus mitjans, com és sobretot la RV, són també els nostres (els que proveniu de la JOC, com també els consiliaris ho sabem molt bé).

Ho farem també tot pensant que la nostra realitat actual com a Moviment no és la de fa 20 o 30 anys. I també perquè vivim en un món i un Sistema pervers que condemna a mort i mata, com diu el papa Francesc a milers de persones a morir de fam cada dia i que, com diu ell, són *“els descartats i sobrants”* del nostre Món benestant.

Certament vivim en moments d'incertesa i d'indignació, de foscor i de por al futur a nivell polític i social (pujada de l'extrema dreta). El teixit de la Classe Obrera ha canviat i és molt més precària i fragmentada que fa uns anys, cosa que no vol dir que ja no existeix com a Classe, tal com se'ns vol fer creure.

I a la vegada, des de fa uns anys, estem immersos, no només en una crisi econòmica, sinó també de valors humans. El capitalisme, cada vegada més salvatge i depredador, s'ha fet amo no només de les estructures econòmiques, polítiques, socials, culturals, ambientals, sinó també del cor i la ment. Tot es compra, fins i tot la dignitat i la felicitat de les persones. Un món que aboca cada dia més “víctimes” a la cuneta. I que sembla com si tots els somnis d'un món millor i les utopies s'han anat convertint en una quimera.

Però també volem creure, per això estem aquí, que Jesús va demostrar que les utopies no són un somni inútil, sinó que, amb la seva vida, va fer realitat el Regne de Déu. Un Món i un Home-Dona nous oberts al present i el futur de Déu, a la utopia de Déu. Tal com diem en el lema del Consell: “Jo faig que tot sigui nou”. És amb aquesta Fe en el Déu Salvador de Jesucrist que Cardijn s'atrevia a dir: *“Vosaltres militants sou el llevat que fa fermentar la pasta”*. I també: *“Doneu-me militants amb esperit i canviaré el món”*.

Aquest és el repte que ens hem de plantejar tots plegats: -Com podem ser bon llevat en el nostre món tan complicat i difícil d'avui. Som conscients que la realitat, la pasta d'avui és molt dura, però no és pas impossible de transformar. Tots els imperis han caigut i cauran (*“Confieu en mi: Jo he vençut el món”*, ens diu Jesús).

Recordo que en aquest sentit un antic consiliari de la JOC deia: “Ben mirat ell problema de sempre no és només la massa, sinó també el llevat”. I també sabem molt bé que, tal com deia Jesús, el món està ple de mala herba i de mal llevat, per això deia: *“Estigueu alerta, aneu en compte amb el llevat dels fariseus i d'Herodes”*. (Avui coneixem molt bé quins són els fariseus i els Herodes actuals). Per això necessitem tenir molt present la

crida que ens fa Jesús: “Vosaltres sou la sal de la terra i la llum del món”. I que només que tinguéssim “fe com un gra de mostassa res no us seria impossible” (Mt 17,20)

I és immersos en aquest context polític i social que com ACO ens preparem pel pròxim Consell, i com ens diu el Document Preparatori: “Estem convençuts que ens cal conèixer millor el Moviment al que pertanyem: la seva identitat, objectius, funcionament, història...I que per poder viure la nostra pertinença al Moviment cal fer nostres els trets fonamentals de la nostra identitat... Proposem anar a fons en la nostra identitat, per conèixer-la, viure-la i que cadascú se la senti com a membre del Moviment. I per això proposem llegir amb ulls nous el nostre Document d'Identitat”.

Certament hem de buscar i treballar noves formes d'organització per fer front a la realitat tan dura d'avui, però també hem de tenir molt en compte el ser fidels a les nostres arrels. Al fonament de la nostra identitat com a Moviment, i que és com la seva columna vertebral que la manté dreta i viva, després de més de 60 anys.

Per això anem a les 3 Veritats que Cardijn proposa com Veritats de Fe, d'Experiència i de Mètode

(Algú em va dir: “ara que es parla de que ja estem en “la postveritat”, i ¿vols parlar de les 3 veritats de Cardijn? Doncs sí, perquè aquestes veritats tenen a veure amb la Veritat en majúscula, ja que es basen en Jesucrist i l'Evangelí. (Fer creure les mentides com a veritats. Ho veiem a nivell polític i mediàtic)

Com dèiem som fills de la JOC, i per tant, hem begut del seu cabal, de la seva Font. Una Font de la que en brolla una Espiritualitat pròpia. Parlem d'una Espiritualitat que té les seves arrels en el Misteri i Dinàmica de l'Encarnació, i que s'endinsa en el cor de Déu i en el del Món Obrer. Una Espiritualitat que Cardijn va saber plasmar, profèticament, en aquestes 3 Veritats, i que venen a ser com el nucli central de la Fe cristiana. **El Misteri del Déu encarnat en Jesús, que ens porta a veure la persona humana, no com un objecte, sinó com un misteri (Subratllo això de misteri). I això perquè cada home i dona són imatge de Déu, i per tant són “sagrades”.** “Tot això que feu a cada un d'aquest germans meus més petits a mi m'ho feu, o deixeu de fer”, ens diu Jesús.

I també sant Pau, ho afirma amb tota rotunditat: “¿No sabeu que sou temple de Déu, i que l'esperit de Déu habita en vosaltres. Si algú destrueix el temple de Déu, Déu el destruirà a ell, perquè el temple de Déu sagrat, i aquest temple sou vosaltres”. (1Co 3,16-17)

D'aquí arrenca aquest crit profètic de Cardijn: “Els joves obrers no són màquines, ni bèsties, ni esclaus. Són fills, col·laboradors, els hereus de Déu. Els ha donat poder d'esdevenir fills de Déu, compartint la naturalesa divina. Aquesta és la seva autèntica i real vocació, la raó de la seva existència, de la seva vida, del seu treball, la font de tots els seus drets i deures”. “Un jove treballador val més que tot l'or del món”.

D'aquesta manera Cardijn posa a la persona última (“un jove treballador”) al centre de tot, tal com va fer Jesús quan va posar un infant, un últim, un pobre al centre (“Va cridar un infant i el posà enmig d'ells. Qui acull un infant com aquest m'acull a Mi” (Mt 18,1-5).”Perquè el més petit d'entre vosaltres, és el més gran”.

¿Quin món tant diferent tindriem si apliquéssim aquest gest messiànic de Jesús de posar un últim al mig, i si totes les macro i micro estructures econòmiques, polítiques, socials i també religioses gressin entorn dels últims!

I això és el que va fer Cardijn amb el joves obrers de fa quasi 100 anys. I que ho va plasmar amb les 3 Veritats.

Parem-nos breument en cada una d'aquestes 3 Veritats (Pensem-les en clau d'ACO)

Recordo que quan explicava aquestes 3 Veritats als de la JOC començava posant aquella coneguda historieta del puzzle, ja que reflexa molt bé qui era J. Cardijn i la Proposta genial que va fer.

“Aquell pare que feia un viatge llarg en tren amb el seu fill, i el nen ja estava cansat i no parava d'empipar el seu pare, que estava llegint una revista. Fins que el pare va veure que en un full hi havia dibuixat un mapa

mundi, amb tos els països del món, i va pensar, ja ho tinc. Llavors va estripar a trossets la fulla i li va dir al seu fill: mira això és com un puzzle, ves ajuntat els trossets a veure si aconsegueixes reconstruir el món. Però al cap de molt poc estona el nen li diu: “papa, ja ho fet”. I el pare sorprès de la rapidesa va descobrir que al darrera de la fulla del mapa hi havia la foto d’una persona”.

I aquí rau la gran intuïció de Cardijn: Certament que en la mesura que reconstruïm, que dignifiquem la persona humana, i posant a Crist com a model, estem reconstruint un món estripat. Estem fent Món Nou i un Home-Dona nous. Estem fent realitat el Regne de Déu. Fent que Déu regni en el cor de la persona i del món.

I és en això que basa la seva Veritat de Fe

(Una Fe que es basa en la Vocació o Crida divina que brolla del que és el seu Principi Fontal, el Cor de Déu)

I per explicar-ho Cardijn diu paraules tan maques com aquestes: “Des de tota l’eternitat, Déu, per un do infinit del seu amor, ha destinat cada jove treballador en particular, i tots els joves obrers, a compartir la seva Naturalesa, la seva Vida, el seu Amor, la seva Benaurança, Déu ha decidit entregar-se ell mateix, donar-se a conèixer ell mateix als joves obrers, fer-los viure de la seva vida, il·luminar-los amb la seva veritat i fer-los prendre part del seu Regne. Cada jove treballador ha de viure l’experiència de l’amor de Déu, de la veritat de Déu, del cor de Déu”)

Recordo que en aquest sentit un antic consiliari de la JOC deia una cosa molt maca: “La nostra missió principal com a consiliaris és ajudar als militants a descobrir-se en el cor de bon Déu”.

Fixem-nos com Cardijn parla d’un Déu Pare-Mare que estima i crida als més petits, i d’aquesta manera els dignifica, fent-los els seus fills i filles preferides. I per això diu de manera molt rotunda: “Aquesta vocació fonamental, de la qual massa sovint costa fer-se’n ressò, és la base de tot el jocisme: Però s’ha l’ha de contemplar amb una fe total i absoluta, i veure-hi el seu valor revolucionari”.

I en aquest sentit afegeix unes paraules certament profètiques: “La JOC ha d’aportar a la massa dels joves treballadors el coneixement de la seva vocació divina. Descobrir i fer realitat la vocació divina de cada jove treballador i la missió divina de cada família obrera constitueixen la revolució més formidable, tant en la vida personal com en la vida familiar, en la vida professional, econòmica i internacional. Sense ella cap revolució econòmica o política no beneficia la Classe obrera ni la humanitat”.

I per això, dirà també: “Vosaltres responsables i militants de la JOC heu de creure en el valor revolucionari d’aquesta revelació. És mitjançant ella que la JOC vol renovar el conjunt de la Classe Obrera i del país”.

(Hem de pensar que tot això Cardijn ho deia en ple boom Industrial, a principis del s. XX, on les condicions de treball eren infames. Per això són paraules que hem de fer nostres, ja que, per desgràcia, es tornen a repetir en el nostre món d’avui, cada vegada, sí, més tecnificat, però que no vol dir per això més humà)

Una Veritat d’experiència:

(Amb aquesta expressió vol dir que no es pot viure una realitat que no s’experimenta, que no es viu)

Una experiència que es fa realitat en TOTA la vida del militant. Sentint-se enviat. Sent LLEVAT. Sent Militants i Apòstols. Això podem dir que és ell moll de l’os de l’Espiritualitat i acció jocista (Ser llevat dins la massa. Unir Vida i Fe). Cardijn parlava d’una única vocació encarnada en el temps, i deia que no hi ha una vocació espiritual i una altra temporal.

Certament que en aquest sentit la JOC, des de principis del s. XX va fer una gran aportació a l’Església pel que fa al sentit de missió i de no separar la fe de la vida. Com també en el protagonisme dels laics. I com s’ha reconegut, va tenir molta incidència en el Concili Vaticà II. I tant de bo que la que segueixi tenint en el futur.

Per això Cardijn, partint del seu “ser llevat dins la massa”, deia de manera molt contundent explicant que tot militant és missioner en el seu medi, en el seu dia a dia, i que no cal anar a Missions per ser missioner: “La

guerra no es fa a la caserna, es fa a la trinxera, al front. Les trinxeres jocistes, el front jocista, es troba en el seu ambient natural, que és l'ambient obrer. És allà on es lliura la batalla, cada dia, a cada instant... Que no s'oblidi mai: no n'hi ha prou amb les reunions jocistes, no n'hi ha prou amb les comissions jocistes, no n'hi ha prou amb les publicacions jocistes, no n'hi ha prou amb els actes. Tot això no són més que mitjans, cap no és un objectiu en sí mateix, tots ells no han de servir per a la conquesta del medi obrer. Els joves obrers han de viure, créixer, i actuar en la seva fàbrica, despatx, taller, barri, entre els veïns, en la seva classe, perquè si no ho fan ells, ningú no ho farà... És a la manera del llevat que entra dins la massa, a la manera de la sal que penetra l'aliment, com es realitzarà l'apostolat en l'ambient de treball i en l'ambient obrer

I per això insistia que la definició del militant és la de ser llevat dins la massa. I ho deia de manera molt concreta: *“Dins la massa, no al costat, ni que fos un mil·límetre, sinó dintre. Poseu al costat de la vostra sopa, només un mil·límetre al costat, tota la sal que vulgueu i la sopa mai estarà salada. Passa el mateix amb el llevat i la massa. Vosaltres militants sou ferment, sou el llevat, formats per ser així. Militants que estiguin dintre, en la vida, el cent per cent dintre. Podeu tenir moviments on s'aprenqui a ballar, cantar o fer teatre. Tot això està bé, però això no pot reemplaçar l'apostolat en la vida. La JOC forma en la vida i per a la vida, per als ambients de la vida. La Classe Obrera de demà serà el que sigui la joventut obrera d'avui... Deixar que la joventut assalariada es marceixi i es degradi comportaria ja d'entrada, destruir el resultat esperançador de tota reforma social, econòmica o política”.*

Són paraules dites fa mes de 80 anys, però que són molt actuals per a nosaltres, militants de l'ACO d'avui (Pensem, només, en la realitat actual dels joves pel que fa al treball del present i del futur, i certament fa por)

Una Veritat de Mètode:

(Que vol dir una manera concreta d'Organitzar-se i de Formació integral)

La vocació-encarnació porta, necessàriament, a organitzar-se en un Moviment propi que respecti la identitat i el protagonisme dels Joves Treballadors, i formant part de l'Església.

En aquest sentit Cardijn diu amb paraules molt contundents, possiblement dirigides als responsables religiosos de llavors (bisbes i capellans) que *“Només una organització de la joventut obrera mateixa pot resoldre aquest problema. No hi pot haver una solució externa o arbitrària. L'única solució és aquella de la conquesta organitzada pels mateixos joves obrers i que tingui en compte la seva vocació eterna i temporal. No s'ha de buscar quelcom extern a la joventut obrera. No trobarem la solució en el clergat, els pares, els formadors...*

Tots ells poden ajudar i han d'ajudar, però no poden substituir els joves obrers. Tant poden ser un obstacle com una ajuda. La JOC és una organització per als joves obrers, dels joves obrers, amb els joves obrers”.

Certament que els que som consiliaris ens hem de pensar molt bé aquestes paraules. Jo penso que els consiliaris no hauriem de ser “el pal de paller”, com es diu en l'enquesta, perquè no estem per organitzar el Moviment, sinó per acompanyar els militants (any 1973: entrar per primera vegada de consiliari: “No vens a fer de rector”). En aquest sentit confesso que m'he equivocat moltes vegades i en demano perdó.

I a més d'organitzar-se, Cardijn, de manera genial, va dotar a la JOC d'un Mètode educatiu que vertebrés tota l'Organització. Donant una Formació Integral adaptada a la realitat del jove treballador: LA REVISIÓ DE VIDA.

I sobre ella Cardijn diu una cosa molt maca, i jo diria revolucionària llavors, que val la pena remarcar: *“Tota persona que té el cor i l'esperit obert a les idees i fets socials, observa, constata, verifica i reflexiona. El fruit d'aquestes constatacions, observacions i reflexions és el que jo anomeno la ciència personal, incomparablement més fecunda i més rica que la ciència dels llibres i la d'escoltar una classe. Hem de buscar un mètode que ensenyi als joves obrers a veure els fets, les situacions i les exigències del seu treball, del seu*

futur i de la seva vida. Que ensenyi a jutjar si aquest fets i aquestes situacions són causa de felicitat o d'injustícia, si estan d'acord o no amb la vocació humana i la seva vida cristiana”.

I parlant ja més en concret de la RV, Cardijn diu: “El que s’ha d’aprendre i descobrir és la realitat quotidiana... I s’ha aprendre igualment a jutjar aquesta realitat a la llum de la vocació divina del joves obrers, a la llum de la veritat de l’Evangeli: Veure, Jutjar i Actuar. Aquest mètode d’educació es realitza en la vida i per a la vida... El que en realitat caracteritza tota la formació jocista és que els joves treballadors no reben una formació acadèmica proposada a base de llibres i petrificada, sense relació amb la seva vida, el seu treball i les seves preocupacions quotidianes”

(Fernando Urbina, científic i gran mestre de la RV, deia referint-se a la RV, que és un dels invents més importants del s. XX).

I pel que fa a nosaltres, com a ACO: La RV ha de ser el motor que dinamitzi cada grup i tot el Moviment. Sense ella l’ACO no és ni serà el que pot ser de veritat. Sense ella les reestructuracions del Moviment serviran de ben poc, ja que seran només externes. Marechal deia que a fer RV se n’aprèn fent-la. I la veritat és que mai en sabem prou, perquè no és una teoria, sinó que parteix de la vida i l’acció. Del que passa fora i també del que es mou dins del nostre cor (inquietuds, desitjos, sentiments, actituds que són canviants)

La RV com sabem molt bé és la Perla i l’eina educativa principal del Moviment. És un Mètode de formació integral, ja que, de fet, vertebrada tota la vida del militant i uneix la vida i la Fe. I, a la vegada, té efectes sanadors.

Fent servir termes culinàries podem dir que la RV ha de ser el nostre aliment principal, si no volem, personalment i com ACO patir d’anorèxia. O també en termes musicals, podem dir que la RV és l’instrument que fa sonar tota la música del Moviment. Però, és clar, tot depèn de com el toquem, de com fem la RV que sonarà més bé o més malament.

Per això, aprofitant el Consell, preguntem-nos, com la fem i quin pes té en els grups:

¿Ens creiem, de veritat, les possibilitats infinites que conté la RV, com escola de vida i com a mitjà privilegiat per educar, fer créixer i unificar la nostra fe i la nostra acció militant? ¿La sabem aprofitar prou en el grup? Etc.

Resumeixo:

Cardijn proposa una Fe encarnada en la vida concreta, que sent llevat dins la massa i posant al centre de tot a la persona última (d’aquí ve el crit paradigmàtic “*d’un jove treballador val més que tot l’or del món*”) dóna, així, un sentit completament nou de missió i evangelització. I, a la vegada, formant part d’un Moviment autònom i gestionat pels mateixos joves, posant d’aquesta manera les bases del protagonisme del laïcat, davant d’una estructura piramidal i clerical de llavors, però que, desgraciadament, encara perdura. I a la vegada proposa la RV com a ànima que cohesioni i vertebri, tant la vida personal de cada militant com també la del Moviment.

Per això podem dir que Cardijn, partint del Misteri de l’Encarnació, va seguint l’itinerari de Jesús, que fidel al desig de Déu Pare, i portat per l’Esperit Sant, ens passa al davant i ens marca el camí, per tal que nosaltres seguim aquest mateix camí.

Fent un petit toc teològic, podríem dir que la JOC, i per semblança també l’ACO, són Trinitàries. O sia que són Obra del Pare, del Fill i de l’Esperit Sant. Tal com diu sant Pau: “*Som el seu temple*”.

Jo penso que podem parlar d’en Cardijn com d’un profeta que va ajudar a posar les bases d’una Església més evangèlica, fent menys escandalós el divorci que existia entre ella i la Classe Obrera.

I partint de la realitat tan dura dels joves obrers de principis del s. XX, els proposa una Fe com a resposta a una crida que, com diu ell, ve del cor de Déu (d’aquesta manera dóna un sentit de “vocació” completament nou, ja que llavors només s’entenia referida als capellans, monges, religioses).

Tant de bo sabéssim descobrir el sentit que Cardijn dóna a la paraula “vocació”.

Això ens ajudaria a veure i descobrir que darrera d'una demanda que se'ns fa d'assumir una responsabilitat, ja sigui a nivell de grup o de Moviment ho visquéssim amb la convicció que potser hi ha Déu al darrera. Que és cosa seva. Que és una crida que em fa, ara, a mi.

És Jesús que ens ha cridat i ens segueix cridant i invitant a seguir-lo: "A un li digué: -Segueix-me. Ell, respongué: -Senyor, deixa'm primer anar a...I Jesús li va respondre: "Tothom que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu" (Lc 9.57-62) A vegades les meves prioritats no coincideixen amb les de Jesús. Amb les que Ell em demana.

Jo recordo haver dit alguna vegada que l'ACO actual pateix una mica del cor. I penso que el remei, per dir-ho així, no vindrà tant de revisar, només, la seva part organitzativa, sinó de l'interior del Moviment, o sia dels seus militants. Del cor de cada militant, que en definitiva, és el que fa bategar tot el Moviment. ACO és i serà el que siguin els militants, ja que no són ni haurien de ser simples usuaris. Per això ens cal una conversió personal, des de Jesús i l'Evangelí que és on es fonamenta la nostra identitat Fontal, el Cor de Déu.

Jesús era un mestre de la vida. Va viure constantment unit al Pare i fent la seva voluntat. No actuava segons plans previstos, sinó mogut per l'amor i la compassió davant el sofriment de les persones que s'anava trobant tot fent camí. Va venir, com diu Bonhoeffer, no a ensenyar-nos cap religió, sinó a ensenyar-nos a viure. I a mi m'agrada afegir-hi: a estimar.

En aquest sentit, per a mi hi ha un text que hauríem de tenir sempre molt present, i és quan Jesús envia als deixebles a anunciar la Bona Nova ("no us emporteu ni bossa ni sarró") D'aquesta manera els fa veure que els mitjans, tot i que són necessaris, no són el més important per a la missió, ja que els mitjans realment importants i imprescindibles són ells mateixos. I, per tant, l'èxit no vindrà tant dels mitjans, sinó que actuïn d'acord amb Aquell que els envia: "no us alegreu dels èxits, sinó perquè els vostres noms estan escrits en el cor de Déu (Lc 10,17-20). L'èxit ve d'aquest Déu que crida i envia.

És per això que ens hem de preguntar, a l'hora d'una actualització del Moviment, si realment ho estem fent posant com a nostre fonament a Jesucrist, tal com ens diu sant Pau: "Que cadascú miri bé com construeix! Perquè de fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist. Sobre aquest fonament es pot construir amb or, amb plata, amb pedres precioses (com pot ser la fidelitat a la nostra Identitat), o bé amb fusta, herba seca o amb palla" (els reclams materialistes, egocèntrics i consumistes d'avui) (1Co 3,10-12)

També en aquest sentit Jesús ens avisa sobre què i sobre qui volem edificar ¿sobre sorra o sobre la roca que és Ell mateix i l'Evangelí? Deixem-nos treballar per Jesús, perquè sigui Ell el nostre fonament, la nostra roca, ja que tal com diu el Salm, "si el Senyor no construeix la casa, és inútil el treball dels constructors" (Sl 127)

Per això, personalment i com ACO, necessitem retornar constantment a Ell i centrar-nos en Ell, tal com repeteix tant el Papa, quan diu que l'Església, per ser ella mateixa, ha de retornar a Jesucrist i l'Evangelí: "Crist és l'Evangelí etern, i és el mateix ahir i avui i sempre, però la seva riquesa i la seva bellesa són inesgotables. Ell és sempre jove i és Font de constant novetat. Cada vegada que intentem tornar a la Font i a recuperar la frescor original de l'Evangelí, brollen nous camins, mètodes creatius, paraules plenes de renovat significat pel món actual". ("L'alegria de l'Evangelí". Un llibre de capçalera preciós que hauríem de llegir i rellegir sovint)

Tots necessitem mirar i treballar l'Evangelí. I escoltar què ens diu Jesús a cada un. Deixar-nos tocar el cor per Ell. Necessitem "convertir-nos", per així, com ens diu el Document Preparatori del Consell: "viure la pertinença al Moviment d'una manera convençuda, com una crida, una vocació, una opció, un estil de vida, una missió..."

Com hem dit els militants sou el cor de l'ACO, i ho demostrareu estimant el nostre Moviment. I per tant, l'ACO serà el que sigueu ara els militants, dins i fora del Moviment.

Necessitem, sí, una adaptació i una organització adaptada a la realitat d'avui, però insisteixo, jo diria també que ens cal un treball profund de conversió i revisió personal, i així ens ho diu molt bé el nostre Document d'Identitat, parlant de la RV: “*És Déu que ens parla i ens convida a transformar-nos, a convertir-nos, per així transformar la realitat*”.

Hem de reconèixer que patim un dèficit pel que fa el sentir-se Moviment ja que segons el 40% dels militants enquestats diuen que en tenen prou amb el grup, i a més hi hem de sumar el 48% que no ha contestat.

Per tant, podem dir que el problema de fons està en nosaltres mateixos, que no sabem, no podem o no volem demostrar el nostre afecte, la nostra fe i la nostra estimació al Moviment ja sigui participant quan ell ens convida a Jornades, Recessos, etc, i no diem quan ens convida a acceptar alguna responsabilitat.

En aquest sentit recordo el que deia R. Tagore, fent servir la imatge d'un riu, i que potser no se sap agrair-li prou tota l'aigua que ens ha donat i ens dóna. I això mateix podríem dir del sentir-nos Església, ja que hem de pensar que som un Moviment d'Església.

Per això hem de reconèixer que tots plegats necessitem plantejar-nos el que comporta formar part d'un Col·lectiu com l'ACO. Això ens ho diu molt bé sant Pau en la seva carta als corintis, quan parla que formem part d'un cos, on tots els membres són necessaris, i que, sobretot, ho són els membres més dèbils.

I quan un membre del cos (podríem dir del Moviment) no sent formar-ne part, la vida de tot el cos se'n ressent. I després de posar aquest exemple, diu que tot això té a veure amb l'amor. I posa aquell cant magnífic a l'amor (el famós capítol 13 dels casaments). Per això tots plegats, aprofitant aquest Consell, ens hauríem de preguntar si estimem realment l'ACO, ja que el grau d'implicació a ell serà proporcional al grau d'estimació (1Co 12,12-31).

En el proper Consell ens plantejarem l'avui de l'ACO, pel seu present i futur, i que ja vam començar a preguntar-nos en l'Enquesta prèvia, i que, després es suposa que en els grups hem treballat més a fons.

Tan de bo que les conclusions no siguin només un canvi només exterior, d'organització, del que en podríem dir, un canvi de vestit, sinó sobretot una crida, una conversió, per així revestir-nos de Jesucrist, com diu sant Pau: “*Tots els qui heu estat batejats de Crist, us heu revestit de Crist*”. “*Renoveu espiritualment el vostre interior i revestiu-vos de l'home nou, creat a imatge de Déu*” (Ef 4,23)

Per això podem dir que el Moviment no és només cosa nostra, sinó també de Déu, i Ell ens necessita per donar-se a conèixer, tal com va fer Jesús, que va encarregar als deixebles continuar la seva Obra. Com ells, som cridats a ser deixebles i apòstols, a ser evangelitzadors.

En aquest sentit Cardijn deia: “Hem de donar a conèixer a la Classe Obrera la seva missió divina, missió insubstituïble, de la qual Crist en té necessitat, Déu en té necessitat. Cada treballador i treballadora té una missió divina a complir, una vocació real en el món, que ningú no pot realitzar en lloc seu, perquè són persones humanes que gaudeixen en el món de l'amistat de Déu”.

I constata, de manera genial i preciosa, quina és l'autèntica acció evangelitzadora de cada militant i de tota la JOC (i que tant de bo, en clau d'ACO, la féssim nostra també avui, ja que formem part d'un Moviment evangelitzador): “L'autèntica acció jocista la trobarem en la conversió íntima, cordial de tu a tu, en l'entrega abnegada, i en el sacrifici amagat del militant que, per anar a l'ovella perduda no es deixar vèncer ni per les distàncies, ni per la fatiga, ni pels obstacles, sovint després d'una llarga i dura jornada de treball. Aquí resideix el secret de la JOC. Aquí s'escriu la història dels **sants** de la sembra jocista”.

Quants d'aquests “sants”, homes i dones d'arreu del món han conegut Jesucrist, i han sigut bon llevat, sal i llum per a molts. Alguns d'ells han estat i són un referent per a nosaltres (Podríem parlar de noms concrets: Manel Andreu, Miquel Juncadella). Gràcies a ells ara nosaltres estem aquí, i som cridats a recollir la seva torxa. Com ells som cridats i enviats. El present i el futur de l'ACO està a les nostres mans, però, sobretot, fem-ho

amb la convicció fonda que el vertader fonament ha de ser Jesucrist, perquè “només Ell pot fer que tot sigui nou”.

Jordi Fontbona